

سپهری نو
پلتفرم بانکداری دیجیتال بانک صادرات ایران

بانک صادرات ایران سپهری نو

واکنش طارمی به جنایات آمریکا و اسرائیل هیچ کودکانی نباید قربانی جنگ شود

اکرم خدابنده در گفت و گو با ایران ورزشی با قدرت مقابل تجاوز با خاک ایران ایستاده ایم

فراکتراویک تغریب، جنایت جنگی علیه تاریخ ورزشی یک ملت

«روح آزادی» هرگز نمی میرد

وقتی منشور المپیک زیر آوار آزادی مدفون شد

عکس: وزارت ورزش

خبر و مصاحبه

درختکاری جامعه ورزش در کمیته ملی المپیک

غرس نهال به یاد رهبر شهید

اهالی ورزش کشور در ادامه سنت دیرینه درختکاری که هر ساله در چنین روزی توسط معظم انقلاب انجام می شد، امسال در اقدامی نمادین و به یاد رهبر شهید و شهدای اخیر کشور، پنج اصله درخت در محوطه فضای المپیک کاشتنند. همزمان با روز درختکاری و در ادامه سنتی که همه ساله در چنین روزی توسط مقام معظم رهبری با هدف ترویج فرهنگ حفظ محیط زیست و توسعه فضای سبز انجام می شد، امسال جمعی از اهالی ورزش کشور با حضور در محوطه سبز کمیته ملی المپیک، به یاد و نام رهبر شهید این حرکت نمادین را انجام دادند. در این مراسم پنج اصله درخت در پنج حلقه طراحی شده در فضای سبز کمیته ملی المپیک کاشته شد که هر یک به نام و یاد بخشی از شهدای مظلوم و سرافراز کشور اختصاص یافت. براین اساس، نخستین درخت به یاد رهبر شهید انقلاب اسلامی، دومین درخت به نام مردم شریف و مقاوم ایران، سومین و کوچکترین درخت و نهال به یاد کودکان مظلوم مدرسه شجره طیبه میناب، چهارمین درخت به نام زندگان و مدافعان کشور و پنجمین درخت نیز به یاد ورزشکاران شهید کاشته شد.

حاضران در این مراسم تأکید کردند این اقدام علاوه بر ادامه سنت ارزشمند درختکاری، به نیت بایقات الصالحات برای رهبر شهید و همه شهدای مظلوم حملات اخیر انجام نمادی و نمادی از ایستادگی، امید و تداوم مسیر عزت و همبستگی ملت ایران است.

در پایان این مراسم نیز حاضران با قرائت فاتحه و ادای احترام داشتند.

علیرضا دبیر:

نمی توانیم در کمپ تیم های ملی اردو برگزار کنیم

رئیس فدراسیون کشتی از آسیب های مداوم به خانه کشتی در حملات رژیم صهیونیستی خیر داد. علیرضا دبیر با اشاره به جنایت های صهیونی و آمریکایی که در روزهای اخیر رخ داده گفت: چندین بار کمپ تیم های ملی مورد تهاجم حملات صهیونی و آمریکایی قرار گرفت و در حال حاضر امکان این که بخواهیم اردو را برگزار کنیم، نداریم. علیرضا دبیر همچنین ادامه داد: آب، برق و گاز کمپ تیم های ملی دچار مشکل شده است. سقف برخی از اتاق ها و شیشه اغلب اتاق ها ریخته به همین دلیل در حال حاضر امکان برگزاری اردوهای تیم ملی وجود ندارد. البته رئیس فدراسیون کشتی با کم اهمیت خواندن این تخریب ها گفت: این که آسیب وارد شده مهم نیست. خیلی زود بازسازی می شود و حتی بهتر از آن چیزی که بود. بلکه مهم نیت ما است که باید الهی باشد. مهم همدلی و یکپارچگی ملت است که باید حفظ شود. علیرضا دبیر با بیان که به حکومتی بودنش افتخار می کند، ادامه داد: بعضی ها به من می گویند ورزشکار حکومتی، من عشق می کنم که ورزشکار حکومتی باشم. حکومت شاهنشاهی که نیست، حکومت اسلامی است. در تمام عمرم دنبال گرفتن پست و این موارد نبودم. همین الان هم اگر بخواهم می توانم پست بگیرم اما خواستم ثابت کنم که یک نفر در مسولیتی بماند می تواند کار کند و نتیجه بخش باشد.

تئوریک

برخی بناها فراتر از سیمان، آهن و آجر هستند؛ آنها بخشی از شناسنامه یک ملت و گنجینه ای از حافظه جمعی یک سرزمین اند. ورزشگاه ۱۲ هزار نفری آزادی، که دهه ها چون نگینی در قلب مجموعه ورزشی بزرگ آزادی تهران می درخشید، به دست جنایتکاران و متجاوزان آمریکایی و صهیونی از بین رفت. اینجا تنها یک استادیوم ورزشی برای رقابت نبود؛ این تالار، «معبود فریادهای ایران ایران» بود. جایی که زیر سقف بلند و تیره ای فامش، نبرض یک ملت با هر ضربه توپ و هر فن کشتی، به شماره می افتاد. حالا که کشته های از ویرانی این سازه باشکوه است، گویی آواری از خاطره بدر سرفرور ملی ما سنبگونی می کند. ورزشگاه ۱۲ هزار نفری، که در سال ۱۳۵۳ برای بازی های آسیایی تهران افتتاح شد، بیان معماری مدرن و دایره های شکلس، نمادی از ورود ایران به عصر نوین ورزش جهان بود. اما آن چه به این بنا هویت می بخشید،

رفتار و حشیانه آمریکا و رژیم صهیونیستی در قبال اماکن ورزشی در سراسر ایران

وقتی منشور المپیک زیر آوار آزادی مدفون شد

در اقدامی بی سابقه و مغایر با تمام اصول انسانی و قوانین بین المللی، جنگ افروزان آمریکایی و صهیونیستی برای نخستین بار در تاریخ معاصر، آتش موشک های خود را نه به سوی اهداف نظامی، بلکه به سوی نمادهای صلح، دوستی و قهرمان پروری در ایران نشانه گرفتند. پنجشنبه هفته گذشته صفحه سیاهی در تاریخ ورزش ایران رقم خورد؛ صفحه ای که در آن تالار دوازده هزار نفری آزادی به عنوان بزرگترین سالن سرپوشیده کشور و میراث ماندگار ورزش مدرن ایران، در زیر آوار حملات رژیم های استکباری مدفون شد.

آزادی؛ نه یک ساختمان که یک خاطره ملی

تالار دوازده هزار نفری آزادی تنها یک سازه بتنی و فلزی نبود؛ این تالار قلب تپنده ورزش های توبی و سالی ایران، میزبان بزرگترین رویدادهای ملی و بین المللی و محلی برای افتخارآفرینی نسل های متوالی ورزشکاران این مرز و بوم بود. موج مهیب انفجار نه تنها این

نه معماری آن، بلکه اتمسفر بی نظیری بود که در هیچ کجای دنیا تکرار نمی شد. اینجا، خانه کشتی بود. کیست که طنین فریادهای «یاعلی مدد» و نجوای نفسگیر تماشاگران را در رقابت های جام جهانی کشتی فراموش کند؟ این تشک ها، شاهد عرق ریزان پهلوانانی بودند که برای برافراشتن پرچم سه رنگ ایران، بند بند وجودشان را در طیق اخلاص می گذاشتند. «۱۲ هزار نفری» همواره پناهگاه امن گوش شکسته هایی بود که با دعای خیر مردم، حریفان جهانی را به زانو در می آوردند. کمی که جلوتر بیاییم، خاطرات سالن زنده می شود. شب هایی را به یاد یابورید که لیگ جهانی والیبال، تهران را به کانون توجه دنیای توپ و تور تبدیل کرده بود. برزیل، ایتالیا و آمریکا، همگی در برابر لیزره دیوارهای ۱۲ هزار نفری و موج های خروشان هواداران ایرانی، تسلیم شدند.

بنای عظیم را تخریب کرد، بلکه به استخر قهرمانی مجموعه که روزگاری محل آب تنی و مدال آوری شناگران و قهرمانان واترپولی ایران بود نیز آسیب جدی وارد کرد. دفتر مجموعه ورزشی آزادی در طبقه همکف این تالار نیز به طور کامل از میان رفته است؛ جایی که سال ها برنامه ریزان و مدیران ورزشی برای اعتلای نام ایران نقشه می کشیدند.

تهاجم به خانه قهرمانان در استان ها

اما دامنه این جنایت به پایتخت محدود نماند. در اقدامی سازمان یافته و هدفمند، استان های غربی کشور که مهد پرورش استعداد های ورزشی ایران هستند، آماج حملات قرار گرفتند. در استان کردستان، سالن ۱۲۰۰ نفره شهرستان بانه که صدای تشویق تماشاگران کرد از آن تا دور دست ها شنیده می شد، با اصابت مستقیم موشک های رژیم صهیونیستی و آمریکا به تلی از خاک تبدیل شد. سالن چند منظوره سقف بلند المپیک،

صادق درودگر فوتبالیستی از لیگ استان هرمزگان به شهادت رسید. طی روزهای گذشته ورزشکاران

در پی حملات جنایتکارانه وحشیانه رژیم اسرائیل و آمریکا به خاک ایران در چند روز گذشته، بازکنی به نام

شهادت

یک فوتبالیست هرمزگانی

نگاه

دردناک ترین وداع با یک دنیا خاطره

محمد قراگزلو تصاویر ظهر روز پنجشنبه از سالن دوازده هزار نفری ورزشگاه آزادی دردناک و آزاردهنده بود. البته که طبیعتاً تخریب تمام اماکن و دارایی های کشور در جنگ تحمیلی آزاردهنده و دردناک بوده اما برای اهالی ورزش این اتفاق بشدت تلخ تر بود چرا که دنیایی از خاطره آنها در لحظه ای کوتاه از بین رفت. در تمام پنج دهه ای که از حیات ورزشگاه آزادی می گذشت با ورود به این مجموعه از ورودی غربی بعد از طی کردن بلوار به دو سازه عظیم، زیبا و شیک می رسیدیم که قبل از استادیوم فوتبال، شکوه آن مجموعه را به رخ می کشید. سمت چپ استخر بزرگ آزادی و در طرف راست سالن دوازده هزار نفری.

سالن دوازده هزار نفری سال ها برای مسابقات و برنامه های ورزشی از سوی فدراسیون های مختلف مورد استفاده قرار گرفت و غیر از اهالی ورزش و ورزشکاران، بسیاری از دوستداران ورزش به ویژه کشتی، والیبال و فوتسال از این مکان دوست داشتنی خاطراتی جذاب و فراموش نشدنی دارند.

جدا از برگزار بسیاری از مراسم افتتاحیه و اختتامیه فستیوال ها و المپیادهای ورزشی، در دهه هفتاد و نزدیک به سه دهه قبل در همین شب های ماه رمضان مسابقات فوتسال جام رمضان به زیباترین و جذاب ترین شکل ممکن با حضور تیم های تهرانی برگزار می شد.

پرسپولیس و استقلال در کنار تیم هایی مثل انتظام و فتح و کلی تیم دیگر که حالا هیچ نام و نشانی از آنها نیست تورنمنتی را برگزار می کردند که تاکنون نمونه اش را در فوتسال کشور ندیده ایم. آن شب های خاطره انگیز، سالن دوازده هزار نفری بخصوص در آن شب هایی که استقلال و پرسپولیس به میدان می رفتند پر از تماشاگر می شد و این سالن شوکومند جلوه ای خاص به فوتبال تهران می بخشید که بعدتر باعث شد تا این رشته جذاب در کشور پا گرفته و به قله های جهانی نزدیک شود.

سالن دوازده هزار نفری در همان سال های خاطره انگیز میزبان جام جهانی کشتی و مسابقات قهرمانی جهان هم بود. سال هایی که فرش ایرانی به عنوان نماد فرهنگی کشور در کناره های سه تشک مسابقات پهن می شد و جلوه بصری مسابقات را کاملاً ایرانیزه کرده بود. در همین سالن بود که مردم قهرمانانی مثل علیرضا حیدری و عبدالرضا کارگر را شناختند و قهرمانی های کشتی را با بزرگانگی مثل خادم و جدیدی جشن گرفتند.

سال ها بعد از آن با ظهور تیم ملی والیبال ایران در سطح اول والیبال جهان، تهران و سالن دوازده هزار نفری میزبان مسابقات خانگی تیم ملی ایران در لیگ جهانی بود. اتفاقاً در چند سال مسابقات تیم ملی والیبال در این لیگ و میزبانی هایش با شب های ماه مبارک رمضان مقارن می شد.

شب هایی که برخی از عاشقان ورزش بعد از حضور در سالن والیبال و تشویق تیم ملی در میانه آن مسابقه با بعد از پایان آن به تماشا می نشستند و هیولان خودشان به ورزشگاه فوتبال می رفتند و شبی خاطره انگیز برای خود رقم می زدند.

آن شب ها هم سالن دوازده هزار نفری پر از تماشاگر می شد. این سالن جایی بود که تیم ملی والیبال با اتکا به تشویق جانانه دوازده هزار عاشق والیبال هر حریفی را به زانو در می آورد. سالن دوازده هزار نفری با تمام این خاطرات شیرین، جذاب و فراموش نشدنی حالا تبدیل به تلی از خاکستر شده و افسوس باقی مانده است.

امروز باید با تمام آن خاطرات وداع کنیم اما ایران باقی خواهد ماند و این سالن جذاب، مدرن تر و زیباتر دوباره ساخته می شود تا میزبان ورزش ایران باشد.

متعددی بر اثر برخورد موشک به محل زندگی یا کارشان به شهادت رسیده اند.